

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΧΡΕΟΣ

ΤΟΜΟΣ Β΄

Η ΑΝΑΛΥΣΗ

1968 – 1996

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ
Ίδρυτική δωρεά Παγκρητικής Ένώσεως Αμερικής

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 2011

Η αμερικανοκρατία, ο ελληνικός λαός καί η οργάνωση του λαϊκού αγώνα

Παρίσι, Δεκέμβριος 1973

1. Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ μορφή τῆς ἐξουσίας σήμερα στή χώρα μας ἔχει χαρακτήρα δυναμικό, βίαιο καί τρομοκρατικό. Στηρίζεται στίς ἔνοπλες δυνάμεις καί γενικότερα στόν κρατικό μηχανισμό. Πίσω ἀπό τήν ἐξουσία βρίσκεται ἡ Οὐάσιγκτον. Ἀνάμεσα στούς Ἀμερικανούς καί τή βάση τῆς ἐξουσίας ὑπάρχουν τά «στελέχη», πού εἶναι κυρίως ἀξιωματικοί τοῦ στρατοῦ μνημένοι εἴτε πολίτες δοκιμασμένοι. Ἡ δύναμη τῶν Ἀμερικανῶν ἔγκειται στό γεγονός ὅτι ἐλέγχουν τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ, πού μέ τή σειρά του ἐλέγχει ὅλες τίς θέσεις-κλειδιά.

Πίσω ἀπό αὐτή τήν ἄμεση καί δυναμική μορφή ἐξουσίας βρίσκεται τό ξένο καί ντόπιο κεφάλαιο. Μπορεῖ στούς διεθνεῖς καπιταλιστικούς κύκλους ὅσο καί στούς κύκλους τῆς ἐλληνικῆς ὀλιγαρχίας νά σημειώνονται σοβαροί ἀνταγωνισμοί γιά τόν ἔλεγχο τῆς ἐλληνικῆς ἀγορᾶς, καθώς ἐπίσης μπορεῖ νά ὑπάρχουν σοβαρές ἀντιθέσεις, κυρίως ἀνάμεσα στούς φορεῖς τῶν ἀμερικανικῶν καί τῶν εὐρωπαϊκῶν κεφαλαίων. Ὅμως, οἱ ἀντιθέσεις καί οἱ ἀνταγωνισμοί σβήνουν μπροστά στόν κοινό κίνδυνο, πού εἶναι γι' αὐτούς ὁ ἐλεύθερος ἐλληνικός λαός. Μέ ἄλλα λόγια, δέν πρέπει νά ὑπερτιμοῦμε τό χαρακτήρα αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων. Καί θά πρέπει νά θεωροῦμε τήν ἐλληνική ὀλιγαρχία καί γενικότερα τόν ἐλληνικό καπιταλισμό καί ὅλους τοὺς φορεῖς του παντοτινὸ καί πιστό σύμμαχο καί συνεργάτη τῶν Ἀμερικανῶν.

Ἡ ἀμερικανική πολιτική δέν ἔχει σκοπὸ νά ἐγκαταλείψει οὔτε νά ἀμβλύνει τόν ἀπόλυτο ἔλεγχό της πάνω στή χώρα μας. Ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς ἀμερικανοκρατίας στήν Ἑλλάδα μέ τό δόγμα Τρούμαν, τό 1947, τοὺς στοίχισε μερικά δισεκατομμύρια δολάρια, καί ὡς ἀντάλλαγμα αὐτῶν τῶν «ἐπενδύσεων» ἔφτασαν νά μᾶς θεωροῦν ἀναπόσπαστο πιόνι τῆς πολιτικῆς τους στή Νοτιοανατολική Εὐρώπη καί τή Μέση Ἀνατολή. Ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στά ἀραβικά κράτη καί τό Ἰσραήλ, ἡ κρίση τοῦ πετρελαίου, καθώς καί ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στίς ΗΠΑ καί τήν Εὐρώπη, πού ὅλο καί βαθαίνει, ἐνισχύουν ἐκείνη τήν ἀντίληψη μέσα στούς ὑπεύθυνους ἀμερικανικούς κύκλους πού βλέπει τή στρατηγική σημασία τῆς χώρας μας νά μεγαλώνει ὀλοένα καί πιό πολύ.

Οί Άμερικανοί ώς τό 1967, έλέγχοντας πάντοτε σταθερά τόν σκληρό πυρήνα τής έξουσίας, δηλαδή τίς ένοπλες δυνάμεις, εφάρμοζαν τή γενικότερη πολιτική τους, πού συνέπιπτε πάντα μέ τά συμφέροντα τής έλληνικής ολιγαρχίας, διά μέσου του έλληνικού θρόνου και τών άστικων κομμάτων.

Όμως, μετά τό σχηματισμό τής Ένωσης Κέντρου, ό έλληνικός άστικός πολιτικός χώρος μπήκε σέ βαθιά κρίση. Οί εκπρόσωποι τών κεντρών ομάδων επαναστάτησαν κατά του μονοπωλίου τής κρατικής έξουσίας από τή Δεξιά, άπαιτώντας τό δικό τους μερίδιο και επιδιώκοντας στήν ούσία μιάν άπλή άλλαγή βάρδιας.

Ό έλληνικός λαός, πού ήταν τό κύριο θύμα από τή βαθιά εκμετάλλευση στήν όποία τόν υπέβαλλε ή έλληνική ολιγαρχία, πού μέ τή βοήθεια και τήν έγκριση τών Άμερικανών στήριζε όλόψυχα τή Δεξιά, άδραξε τήν ευκαιρία πού του πρόσφερε ή αντίθεση ανάμεσα στους πολιτικούς τής Δεξιάς και του Κέντρου, για να εκφράσει τή δική του αντίθεση, πού τελικά ήταν αντίθεση προς όλόκληρο τό οικοδόμημα τής εξάρτησης.

Οί εργαζόμενες μάζες, μαζί τους και ή ήγεσία τής ΕΔΑ, θεωρούσαν τήν ήττα τής Δεξιάς σοβαρό βήμα προς τόν εκδημοκρατισμό τής χώρας. Έδω θά πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ή Δεξιά είχε στερήσει από τό λαό ακόμα κι εκείνες τίς ελευθερίες και τά δικαιώματα πού του εξασφάλιζαν τό Σύνταγμα του 1952 και όλοι οι ισχύοντες νόμοι. Γιατί πλάι στό Σύνταγμα υπήρχε τό λεγόμενο παρασύνταγμα. Δηλαδή, ένα πλέγμα νόμων πού άνέτρεπαν τούς νόμους και τά άρθρα του Συντάγματος. Ένώ πλάι στό κράτος υπήρχε τό παρακράτος. Όποτε εκδημοκρατισμός σήμαινε κατ' αρχάς εφαρμογή του Συντάγματος και επιβολή του κράτους τής ίδιας τής άστικής τάξης, κατάργηση του παρακράτους. Όμως ή άμερικανοκρατία έδειξε, τήν περίοδο 1963-1967, πώς ή δομή της δέν άντεχε στή δοκιμασία ακόμα και του πιο ελαφρού και ανώδυνου «εκδημοκρατισμού». Γι' αυτόν τό λόγο, κάθε φορά πού επιχειρήθηκε ακόμα και ή πιο δειλή πορεία προς κάποια φιλελευθεροποίηση, ό σκληρός πυρήνας τής έξουσίας, δηλαδή οι ίδιοι οι Άμερικανοί αναγκάστηκαν να τήν διακόψουν βίαια. Τήν πρώτη φορά τό 1965, μέ τό πραξικόπημα του βασιλιά, για να διακοπούν τά άποτελέσματα από τή νίκη τών δημοκρατικων δυνάμεων στις εκλογές του 1963 και του 1964. Τή δεύτερη τό 1967, μέ τό πραξικόπημα τών συνταγματαρχων, για να προλάβουν τά άποτελέσματα από τήν προβλεπόμενη νίκη τών ιδιων δυνάμεων κατά τίς επικείμενες εκλογές του Μάη του 1967.

Θά πρέπει να προσθέσουμε ακόμα τήν τελευταία αιματηρή κατάπνιξη του φοιτητικοϋ-λαϊκου κινήματος τόν Νοέμβριο του 1973, πού μπορεϊ να

θεωρηθεί ή τρίτη βίαιη διακοπή μιᾶς ἄλλου χαρακτήρα πορείας γιά «φιλελευθεροποίηση» στό ἐσωτερικό τῆς ἴδιας τῆς δικτατορίας. Ὑπολόγισαν σωστά ἢ λαθεμένα οἱ Ἀμερικανοί ὑπεύθυνοι διακόπτοντας βίαια κάθε ἀπόπειρα γιά φιλελευθεροποίηση; Ἡ μήπως εἶναι ἀναγκασμένοι ἀπό τά ἴδια τά πράγματα νά στηρίζονται ὅλο καί πιά πολύ στούς πιά σκληρούς μηχανισμούς ἐξουσίας;

Ἡ πολιτική κρίση πού προηγήθηκε τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 διέβρωσε ἀνησυχητικά ὀλόκληρο τό πολιτικό περίβλημα τῆς ἀστικῆς καί μεγαλοαστικῆς τάξης. Τό περίβλημα αὐτό, τό ὁποῖο ἀγκάλιαζε ὀλόκληρο τόν πολιτικό χῶρο ἐξαιρουμένης τῆς Ἀριστερᾶς, πού εἶχε καταγωγή ἀποκλειστικά κομμουνιστική, εἶχε ἓνα κοινό σημεῖο: τόν βαθύτερο ἀντικομμουνισμό καί τήν κοινή ἀποδοχή τοῦ «ἰδιαίτερου» ρόλου τῶν Ἀμερικανῶν στή χώρα μας κατὰ καί μετὰ τόν ἐμφύλιο πόλεμο.

Τά δύο αὐτά στοιχεῖα ὁδηγοῦσαν σέ ἓνα καί μόνον ἀποτέλεσμα: τήν παράδοση τῆς χώρας στούς Ἀμερικανούς, μέ ἀντάλλαγμα τήν ἐνίσχυση τῶν δυναμικῶν ἐρεισμάτων, κυρίως τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ ἐξωτερικοῦ καί τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ, δηλαδή τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἔτσι οἱ Ἀμερικανοί μπόρεσαν τελικά νά βάλουν κάτω ἀπό τόν ἄμεσο ἐλεγχό τους ὄχι μόνο τά δυναμικά ἐρείσματα, δηλαδή τήν ἴδια τήν ἐξουσία, ἀλλά καί ὅλους τούς παράγοντες καί ἐκπροσώπους τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, δηλαδή τό θρόνο, τή Δεξιά καί τήν Ἐνωση Κέντρου.

Ἡ πώλωση ἦταν πλήρης. Ἀπό τή μιά μεριά, ὑπῆρχαν οἱ Ἀμερικανοί μαζί μέ ὅλες τίς ἀντικομμουνιστικές πολιτικές δυνάμεις. Ἀπό τήν ἄλλη, τό ΚΚΕ μαζί μέ τό 12% ἕως 25% τῶν λαϊκῶν ψήφων, σέ οὐσιαστική πολιτική καραντίνα. Καί οἱ ὑπόλοιπες λαϊκές δυνάμεις; Δηλαδή τό 65% ἕως 88% τῶν ψηφοφόρων; Ἀκολουθοῦσαν, μέχρι τό 1967, τίς δύο μεγάλες παρατάξεις τῆς Δεξιᾶς καί τοῦ Κέντρου.

Τό γεγονός αὐτό πρόσφερε στήν ἀμερικανική πολιτική τή δυνατότητα νά παίζει τό παιγνίδι ἐνός λυμφατικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Ὅμως, ἡ πολιτική κρίση πού ξέσπασε μετὰ τό ἐκλογικό πραξικόπημα τοῦ 1961 φαίνεται ὅτι τούς ἀνησύχησε σοβαρά. Γιατί διαπίστωσαν, ὀρθῶς, ὅτι στήν πλειονότητά τους οἱ ἐργαζόμενοι εἶχαν ἀρχίσει νά χειραφετοῦνται ἀπό τήν πατριδοκαπηλία καί τήν κομμουνιστική φοβία, πού ἦταν οἱ κύριοι ἄξονες τῆς πολιτικῆς τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν δυνάμεων.

Τά λαϊκά αἰτήματα, κατ' ἀρχάς οἰκονομικά, κατέληγαν ἀπό ὅλους τούς δρόμους σέ πλατφόρμες κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ καί ἐθνικοῦ χαρακτήρα. Ὁ ἑλληνικός λαός συνειδητοποιοῦσε ὅλο καί πιά πολύ ὅτι ἡ ἄθλια

οικονομική και κοινωνική κατάσταση ήταν τό αποτέλεσμα τής ειδικής μορφής εξουσίας πού χαρακτηρίζει τή χώρα του. Διαπίστωνε ότι τά αστικά κόμματα ήταν στήν ουσία αιχμάλωτα του θρόνου, του στρατού, τής ολιγαρχίας και τών Αμερικανών. Η σκληρή πάλη του γιά νά φέρει στήν εξουσία τήν Ένωση Κέντρου, στά 1963, κατέληξε σέ φιάσκο. Οί ανταγωνισμοί ανάμεσα στά στελέχη της και οί δεσμοί της μέ τά πραγματικά κέντρα εξουσίας τήν τίναναν στόν άέρα.

Τό βασιλικό πραξικόπημα, πού έγινε μέ άφορμή τήν πρώτη μεγάλη έκρηξη στό έσωτερικό τής Ένωσης Κέντρου, άνοιγε τό δρόμο στους συνταγματάρχες. Έτσι, ως τόν Απρίλιο του 1967, οί Αμερικανοί πρέπει νά διαπίστωσαν τήν πρώτη χρεοκοπία τών πολιτικών τους εκπροσώπων στή χώρα μας.

Είναι γεγονός ότι αυτοί οί ίδιοι δημιούργησαν τήν Ένωση Κέντρου, ώστε νά κυβερνήσουν μέ τήν έναλλαγή στήν εξουσία τών δύο μεγάλων κομμάτων. Όμως, υπολόγισαν χωρίς τόν ξενοδόχο. Δηλαδή, χωρίς τόν έλληνικό λαό, πού έδειξε ότι είναι έτοιμος νά εκμεταλλευτεί τήν παραμικρή ευκαιρία γιά νά εκδηλώσει τή θέλησή του γιά βαθιά άλλαγή, πού σημαίνει σέ τελευταία άνάλυση κατάργηση τής αμερικανοκρατίας.

Μετά τήν έναθίδρυση τής στρατιωτικής δικτατορίας τό 1967, αρχίζει ή δεύτερη και, ίσως, ή τελειωτική φάση πού οδηγεί στή διάλυση και τή χρεοκοπία του αστικού πολιτικού μανδύα στή χώρα μας. Η περίοδος αυτή μπορεί νά χαρακτηριστεί περίοδος τής απομυθοποίησης όλων τών πατροπαράδοτων πολιτικών αξιών. Η πτώση τών ταμπού. Συνεπώς, από τήν πλευρά αυτή οί Αμερικανοί είναι σχεδόν άπογυμνωμένοι. Ξέρουν -ή, άν δέν τό ξέρουν, θά τό μάθουν- ότι ή άντοχή τών αστών πολιτικών στή δοκιμασία τής επαφής μέ τό λαό χωρίς τίς χειροπέδες του στρατιωτικού νόμου και τών τάκνς είναι τρομερά περιορισμένη.

Στό διάστημα τής δικτατορίας προσπάθησαν νά δημιουργήσουν μιά «νέα φρουρά» πιστών ύπηρετών μέ βάση τό στρατό και τους τεχνοκράτες. Αυτό υπήρξε, άλλωστε, τό νόημα και τό περιεχόμενο τής τελευταίας ιδιαίτερα περιόδου του παπαδοπουλισμού. Όμως, κι αυτό τό νέο οικοδόμημα σαρώθηκε από τή λαϊκή όργή, πριν προφτάσει νά κάνει τά πρώτα του βήματα. Η πτώση του Παπαδόπουλου σημαίνει τή χρεοκοπία τής αντικατάστασης του παλιού αμερικανόφιλου αστικού κόσμου πολιτικών μέ ένα καινούργιο στρατιωτικό, τεχνικό και πολιτικό πλέγμα, πού θά επιχειρεί κάποτε κάποτε κάποια δειλή επίφαση δημοκρατικότητας (βλέπε υπόσχεση γιά εκλογές τήν άνοιξη του 1974).

Μέ τό σάρωμα κι αὐτοῦ τοῦ πειράματος, οἱ Ἀμερικανοί μένουν ἀπογυμνωμένοι ἀπό πολιτική κάλυψη στήν Ἑλλάδα καί φτάνουν στό σημεῖο νά παραδώσουν τήν ἐξουσία σέ πασίγνωστους πράκτορες τους. Πράγματι, μετά τήν πτώση τοῦ τυράννου καί τήν ἐξαέρωση τῆς κυβέρνησης Μαρκεζίνη, ἀναθέτουν τήν πρωθυπουργία στόν δικηγόρο ἐκ Σικάγου Ἄνδρουτσόπουλο, πού ἔχει περάσει τό μεγαλύτερο μέρος τῆς («καριέρας») του στά διάφορα «σεμινάρια» πού ὀργανώνονται στήν ἄλλη ὄχθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀπό τή CIA καί τό Πεντάγωνο.

Φτάνουμε ἔτσι στή διαπίστωση ὅτι, ἐνῶ οἱ Ἀμερικανοί εἶναι ἀποφασισμένοι νά παρατείνουν ἐπ' ἀπειρον τήν κυριαρχία τους στή χώρα μας, δέν ἔχουν παρ' ὅλα αὐτά περιθώρια γιά πολιτικούς ἐλιγμούς καί πολύ περισσότερο γιά βιώσιμες πολιτικές λύσεις. Μέσα στά ὅρια τῆς ἐξάρτησης, φυσικά. Γιατί πολιτική λύση σημαίνει κατάργηση τῆς στρατοκρατίας, κάποια βήματα, ἔστω καί τά πιό δειλά, πρὸς κάποια φιλελευθεροποίηση, ὑπεύθυνη συμμετοχή στήν κρατική ἐξουσία πολιτικῶν ἡγετῶν, ἔστω καί τῶν πιό δεξιῶν, τῶν πιό ἀντιδραστικῶν.

Ἄραγε ἡ ἀμερικανοκρατία, ἐκεῖ πού τήν ὀδήγησαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀμερικανοί, ἀντέχει ἔστω σ' αὐτή τήν «ἀνώδυνη» δοκιμασία; Αὐτό εἶναι τό καίριο ἐρώτημα τῆς στιγμῆς.

Σήμερα, ὁ πολιτικός πού θά μπορούσε ἴσως νά κερδίσει τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ στρατοῦ καί μιᾶς σημαντικῆς μερίδας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς. Ὅμως, ὅσο περνᾷ ὁ καιρός, οἱ δυνατότητες πού ἔχει νά διαδραματίσει τόν μεταβατικό ρόλο πρὸς τήν πλήρη παράδοση τῆς κρατικῆς ἐξουσίας στοὺς πολιτικούς ἐλαττώνονται συνεχῶς. Γιατί ἡ λύση Καραμανλῆ ἔχει ὡς προϋπόθεση τήν ικανότητα τῆς ἀμερικανοκρατίας νά ἀντέξει τό βάρος τῶν λαϊκῶν ἀγώνων, πού δέν θ' ἀργήσουν νά ἐκδηλωθοῦν εὐθύς μόλις ὁ ἑλληνικός λαός ἀποκτήσει τίς πλέον στοιχειώδεις ἐλευθερίες καί δικαιώματα, ὁπότε εἶναι βέβαιο ὅτι θά διεκδικεῖ συνεχῶς περισσότερες ἐλευθερίες καί δικαιώματα, ξεκινώντας ἀπό τόν ἀγώνα γιά τό ἴδιο του τό ψωμί πού τό ἀπειλεῖ ἡ ἐντεινόμενη οἰκονομική κρίση.

Μπροστά σ' ἓνα τέτοιο προβλεπόμενο ξεσήκωμα τοῦ λαοῦ ὑπάρχουν μόνο τρεῖς διεξοδοι-λύσεις.

1

Γιά τήν ἐφαρμογή τῆς πρώτης λύσης, θά πρέπει οἱ ἀμερικανόφιλοι πολιτικοί νά κερδηθοῦν ἀπό τόν ἀγώνα τοῦ λαοῦ, νά γίνουν οἱ ἴδιοι ἐκφραστὲς τῆς θέλησης τοῦ λαοῦ. Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ἄστοι πολιτικοί, μαζί μέ τούς

τίμιους αξιωματικούς και τή μεγάλη πλειονότητα του λαού να διώξουν τους Άμερικανούς!

Αυτή ή λύση δέν μπορεί νά πραγματοποιηθεῖ, γιατί ή ἑλληνική ἀστική τάξη ἔχασε τό τρένο τῆς ἱστορίας. Ἄφησε τούς Άμερικανούς νά χωρίσουν ἔντεχνα τούς πολιτικούς ἀπό τό στρατό και τούς βοήθησε νά ἐκκαθαρίσουν τίς ἔνοπλες δυνάμεις ἀπό κάθε στοιχειό πού δέν τούς ἐνέπνεε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἡ ἑλληνική ἀστική τάξη δέν μπορεί πιά νά ἔχει ἐθνική πολιτική. Καί γι' αὐτόν τό λόγο ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἔχουν στραμμένα τά βλέμματα πρὸς τήν Οὐάσιγκτον.

2

Ἡ δεύτερη λύση εἶναι τοῦ συμβιβασμοῦ: ὁ λαός «παρατεῖται» γιά ἓνα διάστημα ἀπό ὀρισμένα βασικά του δικαιώματα, και πρῶτα ἀπ' ὅλα τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, και σέ ἀντάλλαγμα ή ἀμερικανοκρατία τοῦ προσφέρει τίς συνθηκῆς μιᾶς ἐλεγχόμενης «δημοκρατίας».

Προϋπόθεση γιά τή λύση αὐτή εἶναι ή ὑπαρξη ἱκανοῦ πολιτικοῦ μανδύα στήν ὑπηρεσία τῆς ἐξάρτησης, ὥστε ή πολιτική αὐτή νά συσπειρώνει γύρω τῆς, ὅπως και στό παρελθόν ἀπό τό 1950 ὡς τό 1967, σοβαρές λαϊκές δυνάμεις, ἀπομονώνοντας τήν Ἀριστερά και γενικότερα κάθε ἀντιαμερικανικό κίνημα.

Ὅπως εἶδαμε, ὁ μανδύας αὐτός ὑπέστη μεγάλη φθορά κατά τήν περίοδο 1960-1967, και ἀκόμα μεγαλύτερη στή διάρκεια τῆς δικτατορίας, μέ κορύφωμα τήν ἐξουδετέρωση τοῦ θρόνου. Καί ὅταν οἱ Άμερικανοί προσπάθησαν μέ τούς Παπαδόπουλο-Μαρκεζίνη νά «υφάνουν» ἓνα νέο ψευδοπολιτικό κάλυμμα, ὁ λαός τό κουρέλιασε.

Ἄραγε τό κύρος τοῦ Καραμανλῆ εἶναι ἱκανό νά ἀντικαταστήσει αὐτή τή φθορά; Καί γιά πόσο διάστημα;

3

Ἡ τρίτη, και τελευταία, γιά τούς Άμερικανούς λύση εἶναι αὐτή τῶν τάνκς, δηλαδή ή συνέχιση τῆς ἴδιας ὠμῆς στρατιωτικῆς δικτατορίας. Καί ἐάν και ἐφόσον δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει λύση Καραμανλῆ εἴτε ἄλλη λύση πολιτικοῦ χαρακτήρα, τότε πρέπει νά ὀδηγηθοῦμε στό συμπέρασμα ὅτι τά τάνκς ἀποτελοῦν τή μοναδική λύση πού διαθέτουν σήμερα οἱ Άμερικανοί στή χώρα μας. Σ' αὐτή τήν περίπτωση -κι αὐτό θά φανεῖ πολύ σύντομα- πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε γιά ἄλλη μιᾶ φορά ὅτι:

- 1) Οἱ Άμερικανοί ταυτίζονται μέ τήν ἐξουσία στήν Ἑλλάδα. Ἐλέγχουν μονοπωλιακά ὅλα τά κέντρα ἀποφάσεων.

- 2) Δέν σκοπεύουν νά ἐγκαταλείψουν τήν Ἑλλάδα.
- 3) Τό πιό πιθανό εἶναι ὅτι δέν ἔχουν ἄλλον τρόπο νά ἐπιβάλουν τήν ἐξουσία τους στό λαό μας παρά μόνο διά τῆς βίας, μεταβάλλον-
τας στήν οὐσία τό λαό μας σέ ἀγέλη δούλων ὑπηκόων τῶν ἀμε-
ρικανόδουλων ἀξιοματικῶν.
- 4) Τό ἀμερικανόφιλο πολιτικό οἰκοδόμημα, πού ταυτίζεται μέ τούς
πολιτικούς ἐκπροσώπους τῆς ἑλληνικῆς ἀστικῆς τάξης, δέν ἔχει
δυνατότητα νά διαδραματίσει, ἀκόμα καί ἂν τό ἤθελε, ριζοσπα-
στικό ρόλο. Ἄν τό κάνουν, στό μέλλον, μέ κέντρο βάρους τήν ἀμε-
ρικανική εὐνοια, θά ἀνατραποῦν ἀναπόφευκτα ἀπό τό λαό, ὅπως
ὁ Μαρκεζίνης. Ἄν πάλι ἐπιχειρήσουν νά ἐπέμβουν μέ κέντρο βάρους
τήν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, θά
ἀνατραποῦν ἀπό τά δυναμικά ἐρείσματα τῆς ἐξάρτησης πού αὐτοί
οἱ ἴδιοι παρέδωσαν στούς Ἀμερικανούς, καί φυσικά ἐλέγχονται
πλέον μόνον ἀπό τούς Ἀμερικανούς.

Συμπέρασμα. Τελικά μένουν ἀντιμέτωπες, πρόσωπο μέ πρόσωπο, δύο
δυνάμεις:

- 1) Ἀπό τή μιὰ μεριά, οἱ Ἀμερικανοί μαζί μέ ὅλο τό πλέγμα ἐξουσίας,
πού ἔχει πιά χαρακτήρα βίαιο, δυναμικό, στρατοκρατικό καί τρο-
μοκρατικό.
- 2) Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ὁ ἑλληνικός λαός, ἀπογυμνωμένος ἀπό δικαι-
ώματα, ἀπλός θεατής τοῦ καταποντισμοῦ τῆς ἐθνικῆς του οἰκο-
νομίας, σπρωγμένος ὕστερα ἀπό ἑπτὰ χρόνια δικτατορίας στήν
ἔσχατη λύση ἀπό τή διαλεκτική τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ξένης ἐξάρ-
τησης: δηλαδή εἴτε νά δεχτεῖ νά ζήσει ὑπόδουλος κάτω ἀπό τό κνοῦ-
το τοῦ τελευταίου ἐκλεκτοῦ τῆς ἀμερικανοκρατίας, τῆς ΕΣΑ, εἴτε
νά ἐπαναστατήσει!

2. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ὅμως, καί ἂν ἀκόμα οἱ παραπάνω συλλογισμοί εἶναι ὀρθοί, αὐτό δέν ση-
μαίνει ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός εἶναι ἔτοιμος νά ἀναμετρηθεῖ σήμερα δυναμι-
κά μέ τήν ἀμερικανοκρατία στή χώρα μας.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιατί τό δίλημμα «ὑποτέλεια ἢ ἐπανάσταση» δέν
μπορεῖ νά γίνει ἀντιληπτό ἀπό τό σύνολο τοῦ λαοῦ μας. Καί δεύτερον
γιατί, ἂν καί ὅταν ὁ ἑλληνικός λαός συνειδητοποιήσει –στή μεγάλη πλει-
ονότητά του– πώς ἡ ἀμερικανική πολιτική τόν ἀντιμετωπίζει σήμερα

καί τόν βλέπει μακροχρόνια ως ένα λαό εξαρτημένο από τήν κυρίαρχη θέλησή της, ακόμα καί τότε, γιά νά φτάσει στό σημείο νά αντιμετωπίσει δυναμικά τήν αμερικανοκρατία, εἶναι ἀπαραίτητο νά ἐξασφαλιστοῦν πολλές προϋποθέσεις.

Εὐκόλα διαπιστώνεται ὅτι ὁ ἐλληνικός λαός εἶναι ἐξ ἀντικειμένου ἐνάντια στήν ἐξάρτηση, καί ὅτι μέ τήν ἐξάρτηση συνδέεται –κυρίως μέ οικονομικά καί προσωπικά συμφέροντα– μόνο μιά ἀπειροελάχιστη μειοψηφία. Ὅπως ὅμως εἶναι γνωστό, ἀπό τήν ἀντικειμενική θέληση ὡς τήν ὑποκειμενική τοποθέτηση ὑπάρχει μεγάλη ἀπόσταση. Ἐπίσης, μπορεῖ σήμερα ἡ πλειονότητα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ νά εἶναι καί ἐξ ὑποκειμένου ἐνάντια στή στρατιωτική δικτατορία. Ἀπό τή στιγμή ὅμως πού ὁ ἀντιδικτατορικός ἀγώνας θά πάρει χαρακτήρα ὀξύτατα ἀντιαμερικανικό, ἀντιμπεριαλιστικό καί, κατὰ συνέπεια, ταξικό καί ἀντικαπιταλιστικό, θά πρέπει νά περιμένουμε νά δοῦμε ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ λαοῦ, τό πιό συντηρητικό, πού σήμερα εἶναι ἐνάντια στή δικτατορία, ὄχι μόνο νά μὴ ἀκολουθεῖ τό κίνημα κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν ἀλλά, πιθανότατα, νά στρέφεται ἐναντίον του.

Αὐτό θά συμβεῖ γιατί πολλοί Ἕλληνες ἀκόμα ἀκολουθοῦν τή Δεξιά καί τό Κέντρο, πού οἱ ἡγέτες τους, στήν περίπτωση μιᾶς μεγάλης ὀξυνσης στή σύγκρουση τοῦ λαοῦ μέ τό πλέγμα τῆς ἐξάρτησης, καί φυσικά μέ τούς Ἀμερικανούς, τό πιό πιθανό εἶναι ὅτι θά συσπειρωθοῦν –ὅπως τό ἔκαναν καί στό παρελθόν– γύρω ἀπό τήν ἐλληνική ὀλιγαρχία καί τά ἀφεντικά της, δηλαδή τούς Ἀμερικανούς.

Τά συνθήματα «Ἐξω οἱ Ἀμερικανοί» καί «Λαϊκή ἐξουσία», πού τά ξανάβαλαν μέ καινούργια ἔνταση οἱ φοιτητές καί οἱ ἐργάτες στό Πολυτεχνεῖο, εἶναι τελικά συνθήματα ταξικά. Ἐπομένως, δέν θά πρέπει νά περιμένουμε ἀπό τούς πολιτικούς ἐκπροσώπους τῆς ἐλληνικῆς ἀστικῆς τάξης νά τά ἀκολουθήσουν. Ἴσα ἴσα πού ἀπό κάποιο στάδιο καί πέρα θά τά πολεμήσουν μέ ὅλη τους τή δύναμη, συσπειρώνοντας γύρω τους ἀξιόλογες λαϊκές δυνάμεις. Καί θά ἦταν λάθος νά μὴ δοῦμε ἀπό τώρα πότες καί ποιές τέτοιες δυνάμεις μπορεῖ ἀκόμα νά ἐπηρεάζουν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τά αἰματηρά γεγονότα τοῦ Νοέμβρη ὄξυναν σέ κρίσιμο βαθμό τήν ἀντίθεση τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τήν ἐξάρτηση, δηλαδή τούς Ἀμερικανούς. Ἡ ἀδίστακτη ἐπίθεση τῶν Ἀμερικανῶν καί τῶν τυφλῶν ὀργάνων τους κατὰ τοῦ λαοῦ, καί ἰδιαίτερα κατὰ τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας, δείχνει ὅτι ἡ ἐξάρτηση, μπροστά στό ἀδιέξοδο ὅπου τήν ὀδήγησαν ἡ ἐμμονή τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ στά ἰδανικά τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δημοκρατίας καθὼς καί τά δικά της σοβαρά λάθη, ἀποφάσισε, ὡς

τελικό καταφύγιο, τήν πολιτική τῆς ὠμῆς πρόκλησης. Στόχος της εἶναι νά τρομοκρατήσῃ τό λαό, ὥστε νά μπορέσῃ νά παρατείνει τή στυγνή στρατιωτική δικτατορία.

Ἐπομένως, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀντίπαλος πού ἐπέλεξε σήμερα τό κύριο σημεῖο τῆς σύγκρουσης, πού δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ βαθιά ἀντίθεση ὀλόκληρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατά τῆς ἐξάρτησης, δηλαδή τῆς ἀμερικανοκρατίας. Ἄν ἀγνοήσουμε αὐτό τόν βαθύτερο χαρακτήρα τῆς σύγκρουσης, τότε ἡ πολιτική τῆς ἀντίστασης κατά τῆς δικτατορίας κινδυνεύει νά βρεθεῖ ἔξω ἀπό τήν ψυχολογία τῶν μαζῶν, ἰδιαίτερα τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας.

Δηλαδή παραδεχόμαστε ὅτι ὁ λαός μας στήν πλειονότητά του εἶχε αὐτή τή στιγμή αἰσθήματα βαθύτατα ἀντιαμερικανικά. Ἐδῶ ὅμως θά πρέπει νά ὑπογραμμιστεῖ τό γεγονός ὅτι ἀπό τά αἰσθήματα ὡς τήν πολιτική ὠριμότητα ὑπάρχει κάποια ἀπόσταση. Καί γι' αὐτόν ἀκριβῶς τό λόγο δέν νομίζουμε ὅτι ὑπάρχει ἀντίθεση ἀνάμεσα στίς δύο διαπιστώσεις, δηλαδή τόν ἀντιαμερικανισμό ὡς αἴσθημα καί τόν ἀντιαμερικανισμό ὡς πολιτική συνείδηση.

Ο ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Σήμερα, λόγου χάριν, ἐμφανίζονται ὡς ἀντιαμερικανοί ὅλοι σχεδόν οἱ ἄστοι πολιτικοί. Ὅμως, ὁ ἀντιαμερικανισμός τους δέν εἶναι ἄρνηση τῆς ἀμερικανικῆς παρουσίας, ἀκόμα καί τῆς ἀμερικανικῆς κυριαρχίας στή χώρα μας, ἀλλά ἀπλῶς διαφωνία γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο οἱ Ἀμερικανοί ἀσκοῦν τόν κυριαρχικό τους ρόλο στή χώρα μας. Δηλαδή, εἶναι ἀντιαμερικανισμός πού ἀποβλέπει στόν «ἐξωραϊσμό» τῆς ἐξάρτησης καί ὄχι στήν κατάργησή της. Ὅμως, στίς σημερινές συνθῆκες τῆς στρατοκρατικῆς δικτατορίας, κι αὐτοῦ τοῦ τύπου ἀκόμα ὁ ἀντιαμερικανισμός ἀποτελεῖ στοιχεῖο θετικό. Φτάνει νά μήν ξεγελᾷ τό λαό μας.

Γι' αὐτόν τό λόγο εἶναι ἀπαραίτητο νά φωτίζουμε ἀκούραστα τόν ἀληθινό του χαρακτήρα, δηλαδή τήν ἀληθινή πολιτική του διάσταση, πού ἔχει δύο κύρια σκέλη. Τό πρῶτο εἶναι ἡ ἀπαλλαγῆ τῆς χώρας ἀπό τά δεσμά τῆς ξένης ἐξάρτησης καί τό ξήλωμα ὅλου τοῦ πλέγματος τῆς ὑποτελείας. Τό δεύτερο εἶναι ἡ ἀντικατάσταση τῆς σημερινῆς ἐξουσίας μέ τή λαϊκή κυριαρχία.

Διαπιστώνουμε ἔτσι ὅτι ἐνῶ ὁ ἑλληνικός λαός, στή μεγάλη του πλειονότητα, βρίσκεται ἀντικειμενικά ἀντιμέτωπος πρός τήν ἐξάρτηση καί κατέχεται ἀπό αἰσθήματα ἀντιαμερικανικά, ἀπό τή μιᾶ πλευρά ἐξακολουθεῖ νά ἐπηρεάζεται πολιτικά ἀπό τούς ἄστους πολιτικούς πού ἀνήκουν στό

χώρο τῆς ἐξάρτησης, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη δέν διαθέτει αὐτή τή στιγμή πολιτικές δυνάμεις πού νά ἐκφράζουν πιστά τήν ἰδεολογικοπολιτική πλατφόρμα τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων τῆς ἀντιεξάρτησης.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ

Φυσικά, αὐτός ὁ ἱστορικός ρόλος ἔπεφτε καί πέφτει στούς ὤμους τῆς ἐλληνικῆς Ἀριστερᾶς.

Νομίζουμε ὅτι σήμερα ὑπό τό φῶς τῶν γεγονότων φαίνεται καθαρά ὅτι οἱ δυνάμεις τῆς ἐλληνικῆς Ἀριστερᾶς εἶναι τελικά αἰχμάλωτες τῆς παλιᾶς ἀνάλυσης καί πολιτικῆς πρακτικῆς ὅλων τῶν ὑπεύθυνων καθοδηγητικῶν τῆς ὀργάνων, πού παρέλειψαν νά συνδέσουν ἀποφασιστικά τό πρόβλημα τῆς ἀλλαγῆς –δηλαδή τῆς δημοκρατικῆς ἐπανάστασης– μέ τό πρόβλημα τῆς ἐξάρτησης.

Τό πιό τραγικό, γιά τίς δυνάμεις τῆς ἐλληνικῆς Ἀριστερᾶς, εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ ὀργανωτική τῆς πολιτική στηρίχτηκε στή βεβαιότητα ὅτι εἶναι δυνατή ἡ οὐσιαστική ἀλλαγῆ στή πλαίσια τῆς ἐξάρτησης. "Ἐτσι ὅλα τά πρόσωπα, παλιά καί νέα, οἱ μηχανισμοί, οἱ λειτουργίες, ἀκόμα καί ὁ μηχανισμός σκέψης καί ὀργάνωσης βγῆκαν στό φῶς τῆς μέρας, μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι σχεδόν ἀδύνατη ἡ ἀνάληψη σοβαρῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοβουλίας καί δράσης χωρίς νά κινδυνεύει νά τσακιστεῖ τό σύνολο σχεδόν τοῦ στελεχικοῦ δυναμικοῦ ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. Αὐτή ἡ βασικά λαθεμένη ἀνάλυση γιά τή μορφή τῆς ξένης ἐξάρτησης καί τό ρόλο τῆς Ἀριστερᾶς ὀδήγησε ἐπίσης στήν ἔλλειψη οὐσιαστικῆς καί σοβαρῆς ἰδεολογικῆς καί πολιτικῆς προετοιμασίας –ὄχι μόνο τῶν μαζῶν ἀλλά καί τῆς ἴδιας τῆς Ἀριστερᾶς– γιά τήν ἀναπόφευκτη σύγκρουση τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ μέ τήν ἀμερικανοκρατία. Καί ἂν ψάξουμε καλά, θά δοῦμε ὅτι οἱ διαφορίες καί οἱ διασπάσεις πού παρέλυσαν στό διάστημα αὐτό τίς δυνάμεις τῆς ἐλληνικῆς Ἀριστερᾶς ἔχουν τίς ρίζες τους στήν ἐσφαλμένη, κατά τή γνώμη μας, χάραξη στρατηγικῆς, πού σήμερα πιά τά γεγονότα δείχνουν καθαρά ὅτι περνάει ἀναγκαστικά μέσα ἀπό τή σύγκρουση τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ –μέ ὀδηγό τήν Ἀριστερά– μέ τήν ἀμερικανοκρατία.

Πιστεύουμε ὅτι οἱ ζωντανές δυνάμεις τῆς ἐλληνικῆς Ἀριστερᾶς εἶναι δυνατόν νά συσπειρωθοῦν γύρω ἀπό μιά καινούργια στρατηγική, πού θά συνδέει ὀργανικά καί ἀναπόσπαστα τή δημοκρατική ἐπανάσταση μέ τό τέλος τῆς ἐξάρτησης.

Ἡ συσπείρωση τῶν δυνάμεων τῆς ἐλληνικῆς Ἀριστερᾶς γύρω ἀπό μιά ἐνιαία στρατηγική καί ἡ χάραξη μιᾶς ἐντελῶς καινούργιας ὀργανωτικῆς τακτικῆς εἶναι ὁ μόνος δρόμος ὥστε ὁ ἐργαζόμενος ἐλληνικός λαός, πού

δοκιμάζεται από τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες που επιβάλλει ή ξένη εξάρτηση, να αποκτήσει τη δική του ιδεολογική και πολιτική έκφραση και τον δικό του πολιτικό και οργανωτικό μηχανισμό.

Μέ άλλα λόγια, θά του προσφέρει τό ὄργανο πάλης πού τοῦ λείπει τραγικά αὐτή τή στιγμή, ὥστε νά ἀντιμετωπίσει καί νά νικήσει τούς τυράννους του, ντόπιους καί ξένους. Ὅπως, ἐπίσης, θά βοηθήσει τίς μεγάλες μάζες νά συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ λύση ὅλων τῶν βασικῶν προβλημάτων πού ταλανίζουν τή χώρα μας συνδέεται ἄμεσα μέ τό τέλος τῆς ἀμερικανοκρατίας.

Ἡ ιδεολογική μας ζύμωση, μέ κύριο ὄργανο τή ζωντανή δράση σ' ὅλους τούς τομεῖς καί τά ἐπίπεδα τοῦ μετώπου τῆς ζωῆς, θά ἀποβλέπει σταθερά στή συνεχή κορύφωση τῆς σύγκρουσης ἀνάμεσα στίς δύο κυρίαρχες δυνάμεις καί ιδεολογίες: τῆς ἐξάρτησης καί τῆς ἀντιεξάρτησης.

Θά πρέπει νά βοηθήσουμε ὅλους αὐτούς πού βρίσκονται τοποθετημένοι «ἐξ ἀντικειμένου» ἐναντία στήν ἐξάρτηση νά κερδηθοῦν τελικά ἀπό τήν πολιτική τῆς ἀντιεξάρτησης. Μέ ἄλλα λόγια, νά συγκροτήσουμε τό μέτωπο τῆς ἀντιεξάρτησης καί νά μὴν ἀφήσουμε τούς πολιτικούς ἐκπροσώπους τῆς ἐξάρτησης νά παρασύρουν –ἀκόμα καί μέ συνθήματα ἀντιαμερικανικά– τούς Ἑλληνας ἐργαζομένους, πού ἡ φυσική τοποθέτησή τους εἶναι ἡ ἀντιεξάρτηση, τήν ὁποία μόνον ἡ Ἀριστερά μπορεῖ νά ἐκφράσει πιστά καί ἀληθινά.

Θά χτυπάμε, κάθε φορά, τή μορφή ἐξουσίας πού μ' αὐτήν ἡ ἐξάρτηση προσπαθεῖ νά ὑποδουλώσει τό λαό, χωρίς νά παραλείπουμε νά συνδέουμε, κάθε φορά, τήν ἐξουσία πού φαίνεται μέ τήν ἐξουσία πού κρύβεται, δηλαδή τούς Ἀμερικανούς.

Θεωροῦμε ὅτι ὁ μοναδικός τρόπος γιά νά ἀντιμετωπίσουμε ἀπό θέση ἰσχύος τήν ἀμερικανοκρατία, σέ κάθε φάση τοῦ ἀγώνα, καί φυσικά ἀκόμα περισσότερο στήν τελειωτική, εἶναι ὁ ὁργανωμένος λαός, τό παλλαϊκό μέτωπο, καθοδηγημένος ἀπό τόν πρωτοπόρο πολιτικό φορέα, δηλαδή τήν ἐλληνική Ἀριστερά, συσπειρωμένη γύρω ἀπό μιὰ νέα στρατηγική, πού θά ἐκφράζει πιστά τίς δυνάμεις τῆς ἀντιεξάρτησης.

Οἱ δυνάμεις αὐτές, πού πρέπει νά ἀντιπροσωπεύουν τό 90% τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, μπορεῖ νά μὴν ἐκφραστοῦν τελικά –ὅταν καί ἐφόσον ἐκφραστοῦν– ἀπό ἕναν μοναδικό πολιτικό φορέα. Γιατί μέσα στό ἴδιο τό στρατόπεδο τῆς ἀντιεξάρτησης συνυπάρχουν πολλά κοινωνικά στρώματα καί τάξεις, μέ διαφορετικά συμφέροντα, πού ἀναγκαστικά θά ἐκφραστοῦν ἀπό διαφορετικούς πολιτικούς φορεῖς. Φιλοδοξία τῆς ἐλληνικῆς

Άριστερᾶς, πού συμπίπτει μέ τήν ἱστορική της ἀποστολή, εἶναι νά συνενώσει γύρω της τίς πρωτοπόρες κοινωνικές δυνάμεις: τήν ἐργατική τάξη καί τούς συμμάχους της, τό ἱστορικό μπλόκ, ἀγρότες καί ἐργάτες τοῦ πνεύματος καί τῆς τέχνης.

Σήμερα, ὕστερα ἀπό περίπου ἑπτὰ χρόνια δικτατορίας, εἶδαμε ὅτι ὑπάρχουν δυνάμεις ἀκόμα καί στό χῶρο τῆς ἀστικῆς τάξης πού, διατηρώντας τήν ἀντίθεσή τους πρός τήν ἐργατική τάξη, παρ' ὅλα αὐτά συνειδητοποιοῦν πώς ἡ κορυφαία ἀντίθεση πού παραλύει τή σύγχρονη Ἑλλάδα εἶναι αὐτή τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρός τήν ἀμερικανοκρατία. Γιά τό λόγο αὐτόν πιστεύουμε ὅτι οἱ συγκεκριμένες δυνάμεις ἔπαψαν νά ἐκφράζονται μέσω τῶν κλασικῶν πολιτικῶν φορέων τῆς ἀστικῆς τάξης, πού ὁ ἀντιαμερικανισμός τους ἀποσκοπεῖ τελικά, ὅπως εἶδαμε, στόν ἐξωραϊσμό καί ὄχι στήν ἐξάλειψη τῆς ἀμερικανοκρατίας.

ΤΙΜΩΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ Νέα Ἑλληνική Ἀριστερά βασιζέται τόν ὄγκο τῶν δυνάμεων της στήν ἐργατική τάξη, στούς ἀγρότες, στήν πνευματική πρωτοπορία καί στήν ἐπαναστατημένη ἑλληνική νεολαία, χωρίς τό γεγονός αὐτό νά ἐμποδίζει τή στενή συνεργασία μέ κάθε δύναμη πού στρέφεται ἐναντία στήν ἐξάρτηση, ἔστω καί ἂν σήμερα τή χωρίζουν μ' αὐτές τίς δυνάμεις σημαντικές ἰδεολογικές διαφορές.

Μιά τέτοια καινούργια βάση γιά συνεργασία μπορεῖ νά γίνει τό τρίπτυχο πού προβάλλει ἡ Μεικτή Συντονιστική Ἐπιτροπή τῶν Φοιτητῶν-Ἐργατῶν, δηλαδή: «Κάτω ἡ δικτατορία», «Ἐξω οἱ Ἀμερικανοί», «Λαϊκή κυριαρχία». Σήμερα, εἶναι ἀνάγκη νά ὑπάρξει τό «συντονιστικό ὄργανο» πού θά κατευθύνει τόν ἀγῶνα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καί τῆς πρωτοπόρας νεολαίας μέ βάση αὐτές τίς ἀρχές. Αὔριο, ἡ ἐνότητα μπορεῖ νά περιοριστεῖ μόνον ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνες τίς δυνάμεις πού βασικά ἐκφράζουν κοινά ταξικά συμφέροντα, δηλαδή τά συμφέροντα τοῦ ἱστορικοῦ μπλόκ, ὅπως τό συγκρότησαν τελικά σήμερα στή χώρα μας οἱ οἰκονομικές συνθήκες, οἱ κοινωνικές ἀλλαγές καί τά ἱστορικά γεγονότα.

Πιστεύουμε ὅτι τά Νοεμβριανά ἀποτελοῦν στροφή στήν ἐθνική ζωή τῆς χώρας. Ὁ λαός ἔδειξε ὅτι κρύβει μέσα του ἐκρηκτική δύναμη. Ὁ ἐχθρός ἔδειξε ὅτι εἶναι ἀδίστακτος. Ἔτσι, γιά πρώτη φορά μετά τήν ἐπικράτηση τῆς δικτατορίας, πέρασε στήν ὁμαδική δολοφονία.

Τό ἐρώτημα πού μπαίνει μπροστά μας αὐτή τή στιγμή εἶναι: «Ποιά θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ λαοῦ, ἰδιαίτερα στήν περίπτωση πού φανεῖ καθαρά -κι αὐτό εἶναι ζήτημα χρόνου- ὅτι οἱ Ἀμερικανοί, μὴν

έχοντας πολιτική διέξοδο, έχουν αποφασίσει να διαιωνίσουν τό νόμο τῶν τάνκς, καί μάλιστα στήν πιό ἀκραία καί ἀπεχθῆ του μορφή, δηλαδή τήν ἀνοιχτή δολοφονία;».

Ίσως τό πιό ἐπιτακτικό πολιτικό πρόβλημα τῆς στιγμῆς εἶναι νά ὀργανωθεῖ, τό συντομότερο δυνατόν, ἡ ἀπάντηση τοῦ λαοῦ, πού πρέπει τώρα πιά νά φτάσει, ἄν ὄχι στό μέγεθος, πάντως στό χαρακτήρα καί στήν ποιότητα τῆς δυναμικῆς πρόκλησης τοῦ ἐχθροῦ. Μέ ἄλλα λόγια, μέ τό σύνθημα καί μέ κατεύθυνση «Τιμωρία στους δολοφόνους τοῦ λαοῦ», θά ἀπαιτήσῃ δικαιοσύνη καί, τελικά, θά ἐπιβάλλῃ ὁ ἴδιος δικαιοσύνη.

Ἔτσι, ἀπό τό δρόμο τῆς τιμωρίας τῶν δολοφόνων, τῶν βασανιστῶν, τῶν ἀνακριτῶν καί κάθε λογῆς ὑπεύθυνων καί συνεργῶν θά μποῦμε σιγά σιγά στόν ἀνηφορικό δρόμο τῆς οὐσιαστικῆς ἀντίστασης στή δικτατορία καί τῆς προετοιμασίας γιά σύγκρουση μέ τήν ἀμερικανοκρατία.

Αὐτή ἡ νέα τακτική δέν ἔρχεται τυχαῖα. Καί κανεῖς δέν μπορεῖ νά κατηγορήσῃ τήν Ἀριστερά ὅτι βιάζεται ἢ ὅτι προπορεύεται τῶν γεγονότων. Ὡς σήμερα ἡ ἑλληνική Ἀριστερά, ἔχοντας μεγάλες εὐθύνες ἀπέναντι στόν ἐργαζόμενο ἑλληνικό λαό, ἦταν ὑποχρεωμένη νά περιμένει καί νά ἐκμεταλλεῖται κάθε δυνατότητα ἐξέλιξης πρός ὁποιαδήποτε μορφή πολιτικοποίησης τῆς ἐξουσίας. Γιατί κύρια φροντίδα της εἶναι νά ἀποφευχθοῦν, κατά τό δυνατόν, οἱ βαριές θυσίες γιά τό λαό μας, κι ἀκόμα γιατί εἶχε καί ἔχει τή βεβαιότητα ὅτι οἱ συνθηκῆς ἀκόμα καί τῆς πιό ἀνώδυνης πολιτικοποίησης καί φιλελευθεροποίησης τῆς ἐξουσίας στή σημερινή Ἑλλάδα προσφέρουν μιὰ πολύ πιό ὑψηλή ἀφετηρία γιά τήν ὀργάνωση λαϊκῶν ἀγώνων· καί, φυσικά, βοηθοῦν σημαντικά τήν ὀργάνωση τῶν λαϊκῶν δυνάμεων γιά τήν τελική τους σύγκρουση μέ τήν ἀμερικανοκρατία.

Ἐξάλλου, τό γεγονός ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἀντίπαλος ἦταν προσεκτικός, ἀποφεύγοντας νά χύσει προκλητικά αἷμα, δημιουργοῦσε στίς μάζες ἕνα κλίμα ἀντίθετο πρός τίς μορφές βίας. Γι' αὐτό καί ἡ σφαγή τοῦ Πολυτεχνείου ἀποτελεῖ ὀρόσημο: γιατί ἀποδεσμεύει τίς πρωτοπόρες λαϊκές δυνάμεις ἀπό τίς ψυχολογικές ἀναστολές.

Δέν εἶναι ὁ λαός πού χτύπησε πρῶτος.

Ἦστερα ἀπό τόσα χρόνια στυγνῆς στρατοκρατίας, χρόνια διώξεων καί βασανισμῶν, ἀσχημιῶν καί ἐμπαιγμῶν, ἀφοῦ ἐπιχείρησαν νά σκοτώσουν τήν ψυχῆ καί τήν τιμή του, τώρα τόν χτυποῦν δολοφονικά.

Ἄν αὐτή τήν κρίσιμη στιγμή ἡ Ἀριστερά ἀγνοήσῃ τήν ψυχολογία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πού θέλει νά ὑπάρξῃ ὑπερήφανη καί ἀγωνιστική ἀπάντηση στήν πρόκληση τῶν στρατοκρατῶν, κινδυνεύει νά μείνῃ πίσω ἀπό τήν ἱστορία.

Συνεπώς, ή ίδια ή πολιτική σύνεση και εϋθύνη πού μέχρι χτές ακόμα μάς ύποχρέωναν –για τούς λόγους πού εκτέθηκαν– νά εΐμαστε συντηρητικοί και προσεκτικοί ως προς τίς μεθόδους δράσης, σήμερα μάς οδηγούν αναπόφευκτα στή νέα πολιτική γραμμή τής Άριστεράς, πού δέν μπορεί νά εΐναι άλλη από τήν πολιτική τής δυναμικής σύγκρουσης του παλλαϊκού μετώπου μέ τό σύνολο του μηχανισμού τής εξάρτησης, ως τήν εκδίωξη των Άμερικανών από τήν Έλλάδα και τό θρίαμβο τής λαϊκής κυριαρχίας.

3. Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ό κύριος αντίπαλός μας εΐναι ή ξένη εξάρτηση: ή αμερικανοκρατία. Ό στρατηγικός σκοπός μας εΐναι ή απελευθέρωση τής χώρας μας από τούς ξένους και ή καταστροφή όλόκληρης τής δομής και του πλέγματος των σχέσεων εξάρτησης πού επέβαλαν οι Άμερικανοί στή χώρα μας. Μόνο μετά τήν αποχώρηση των ξένων ή εξουσία θά περιέλθει στον έλληνικό λαό.

Σήμερα, στήν πλειονότητά τους οι εκπρόσωποι του αστικού πολιτικού κόσμου εΐναι διαβρωμένοι από τούς μηχανισμούς τής ξένης εξάρτησης. Όλες οι μορφές διακυβέρνησης –ιδιαίτερα μετά τήν απελευθέρωση τό 1944– πού δοκιμάστηκαν ως τώρα αποβλέπουν στήν υποδούλωση του λαού και στήν εξυπηρέτηση, κυρίως, των οικονομικών και στρατηγικών συμφερόντων των ξένων. Έπομένως, ή οργάνωση του λαού από τίς δυνάμεις τής ελληνικής Άριστεράς, σήμερα, θά πρέπει νά εχει δύο παράλληλους στόχους και λειτουργίες.

Ό πρώτος θά πρέπει νά εΐναι ή ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική προετοιμασία του λαού, για νά εκδηλώνει κάθε στιγμή τή βαθιά του αντίθεση προς τή στρατοκρατική δικτατορία και για τήν τελική του αναμέτρηση μέ τον ξένο παράγοντα και τούς ντόπιους πράκτορές του. Ό δεύτερος θά πρέπει νά εΐναι ή επιστημονική, πολιτιστική, ιδεολογική και πολιτική ζύμωση μέ πρωταγωνιστή τίς οργανωμένες δυνάμεις τής Άριστεράς, τήν πρωτοπόρα μας νεολαία και όλο τό ζωντανό κομμάτι του λαού μας, σχετικά μέ τίς συγκεκριμένες μορφές πού θά πάρει ή λαϊκή εξουσία στή χώρα μας, μετά τήν αποχώρηση των ξένων και τή συντριβή όλων των μηχανισμών τής ξενόδουλης και ξένης εξουσίας.

Μέχρι σήμερα ή αγωνιστική πείρα μάς εχει δείξει ότι εΐναι πάρα πολύ δύσκολο νά οργανωθούν οι επαναστατικές δυνάμεις σέ μιά χώρα σαν τή δική μας, όταν ύστερα από δύο ένοπλες άναμετρήσεις οι ειδικευμένοι μηχανισμοί τής εξουσίας εχουν καταγράψει και γνωρίζουν καλά όλόκληρο

τό επαναστατικό δυναμικό, δηλαδή όλόκληρη τήν έλληνική Άριστερά. Έκτός έάν οί επαναστατικές δυνάμεις έγκαινιαόσουν μιά έντελώς νέα τακτική, πού νά ξεφεύγει από τούς κλασικούς και γνωστούς στόν έχθρό τρόπους όργάνωσης και δράσης.

Έπομένως, ή ριζική αλλαγή στην τακτική τών επαναστατικών δυνάμεων αποτελεί βασική πολιτική έπιλογή· ίσως τήν πιό σημαντική πολιτική έπιλογή μετά τόν καθορισμό τής νέας στρατηγικής και τής καινούργιας άντιστασιακής τακτικής. Ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, πού αποτελεί κλασικό τρόπο όργάνωσης τής Άριστεράς, έχει διάρθωση: ήγεςία-συνδετικοί κρίκοι-βάση. Αύττης τής μορφής ή όργάνωση έχει μελετηθεί τέλεια από τόν έχθρό, πού έδειξε ότι είναι ικανός νά τήν άντιμετωπίσει μέ έπιτυχία. Μπορούμε μάλιστα νά πούμε ότι όλόκληρο τό σύστημα δίωξης βασίζεται στην άντιμετώπιση αύττης και μόνον αύττης τής μορφής όργάνωσης και δράσης. Όπότε από τή στιγμή πού οί επαναστατικές δυνάμεις θά καθιερώσουν μιάν έντελώς καινούργια μεθοδολογία όργάνωσης και δράσης, ένα μεγάλο τμήμα από τό ύπερτροφικό δυναμικό του άντιπάλου θά χτυπά στό κενό.

Είναι επίσης αυτονόητο ότι ή έλληνική άστυνομία έχει έπισημάνει τό στελεχικό δυναμικό –παλαιό και νεότερο– του ΚΚΕ. Έπομένως, οί καινούργιες επαναστατικές δυνάμεις θά πρέπει ως επί τό πλειστον νά βασιστούν σέ έντελώς νέους άγωνιστές.

Η νέα τακτική στην επαναστατική όργάνωση του λαού πρέπει νά άντιμετωπιστεί μακροπρόθεσμα. Δηλαδή, δέν θά καταστρωθεί μόνο μέ βάση τίς άνάγκες του άντιδικτατορικού άγώνα, αλλά θά πρέπει νά ιδωθεί μέσα σέ μιά μακροχρόνια διαδικασία, όπου πιθανώς ό άντίπαλος θά αλλάξει και θά ξαναλλάξει τίς μεθόδους διακυβέρνησης, μέ άλλα λόγια τή μορφή τής έξουσίας.

Έπομένως, ή βασική όργάνωση του λαού θά πρέπει, σέ κάθε περίπτωση, νά έξυπηρετεί τόν βασικό στρατηγικό σκοπό, όπως τόν καθορίσαμε πιό πριν, καθώς επίσης θά πρέπει, σέ κάθε περίπτωση και σέ όποιεσδήποτε συνθήκες, νά ξεφεύγει από τόν έλεγχο του άντιπάλου, άνεξάρτητα μέ ποιό προσωπεϊό εμφανίζει τήν έξουσία του στή χώρα μας.

Μέ άλλα λόγια, οί βασικοί πυρῆνες του επαναστατικού κινήματος δέν αποκαλύπτονται ποτέ στόν έχθρό. Δέν ξεγελιούνται άκόμα και στίς έποχές τής μέγιστης φιλελευθεροποίησης τών μέσων διακυβέρνησης, γιατί ξέρουν ότι ή έξάρτηση παραμένει πάντα έξάρτηση και είναι έτοιμη κάθε στιγμή νά περάσει στή βιαϊότερη έκφρασή της, ευθύς μόλις κρίνει ότι δέν έχει άλλη μέθοδο έπιβολῆς τής έξουσίας στή χώρα μας.

Ποιά είναι ή νέα τακτική στην οργάνωση τῶν λαϊκῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων; Θά πρέπει νά ξεκινήσουμε μέ τή μέθοδο τῶν Ἑλλήνων παρτιζάνων στόν καιρό τῆς Κατοχῆς, δηλαδή μέ μικρές ἀνεξάρτητες ομάδες, πού ή καθεμιά εἶχε τή δική της περιοχή καί σχεδίαζε τή δράση της καί τίς μορφές δράσης της ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητες πού διέθετε καί τίς συνθήκες τῆς περιοχῆς ὅπου ζοῦσε καί δροῦσε. Πολύ ἀργότερα, ὅταν ή δράση της βρῆκε ἀπήχηση στό λαό καί μπόρεσαν νά πυκνώσουν οἱ γραμμές της, ή ομάδα ἔγινε τοπικό ἀρχηγεῖο. Καί στή συνέχεια τά ἀρχηγεῖα ἐνώθηκαν καί σιγά σιγά συγκρότησαν τήν ἐνιαία οργάνωση σέ πανεθνική κλίμακα.

Φυσικά, ἐκείνη τήν ἐποχή ὑπῆρχε παράλληλα ὁ ἐνιαῖος κομματικός –τό ΚΚΕ– καί ἀντιστασιακός –τό ΕΑΜ– φορέας. Καί ἐάν μελετήσουμε τή δημιουργία τοῦ ἀντάρτικου, θά δοῦμε ὅτι οἱ πρῶτοι παρτιζάνοι ἔφυγαν γιά τίς ἀπομακρυσμένες περιοχές τους μέ βασικό ἐφόδιο τή γενική πολιτική γραμμή, πού τήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν ή ἐνοπλη σύγκρουση μέ τόν ἐχθρό. Πολύ ἀργότερα ἐπιτεύχθηκε τελικά ή ὁμαλή σύνδεση καί ἐπικοινωνία μέ τούς ἐνιαίους πολιτικούς φορεῖς. Γιά πολύ μεγάλο διάστημα –καί μάλιστα τό πιό κρίσιμο γιά τή δημιουργία τοῦ ἀντάρτικου– οἱ ἀντάρτικες ομάδες ἐφάρμοζαν ἐντελῶς ἀνεξάρτητα καί μέ δική τους πρωτοβουλία τή γενική πολιτική γραμμή.

Σήμερα, ή γενική πολιτική γραμμή μπορεῖ νά εἶναι νά φτιάξουμε τό παλλαϊκό μέτωπο, μέ σκοπό νά συγκρουστεῖ κάποτε μέ τήν ἐξάρτηση, δηλαδή τήν ἀμερικανοκρατία. Καί γιά τό λόγο αὐτόν διαλέγουμε τήν τακτική τῆς συνεχοῦς ἀντάρτικης παρενόχλησης καί σύγκρουσης –στό ἐπίπεδο τῆς ομάδας– μέ τόν ἀντίπαλο, σέ ὅλο τό πλέγμα πού συγκροτεῖται ή ἐξουσία του.

Ἡ σύγχρονη ἀντάρτικη ομάδα συγκροτεῖται σέ αὐστηρά παράνομη βάση, στό χῶρο ὅπου ζεῖ, ἀπό πατριῶτες ἐπαναστάτες, συνδεδεμένους μεταξύ τους μέ βαθιούς ἰδεολογικούς καί φιλικούς δεσμούς.

Ἡ ομάδα, ἀπόλυτα προσαρμοσμένη, θά λέγαμε φυτεμένη, στό χῶρο της, σχεδιάζει τή δράση της ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητες πού τή χαρακτηρίζουν. Ἐτσι ή δράση αὐτή μπορεῖ νά εἶναι μόνον ἰδεολογική καί πολιτική, εἴτε συνδικαλιστική, εἴτε ἐπιστημονική, εἴτε πολιτιστική, εἴτε δυναμική, εἴτε μαχητική, εἴτε ὅλα αὐτά μαζί, εἴτε μερικά ἀπ' αὐτά.

Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία εἶναι:

- 1) Νά ἀντιμετωπίζει, νά παρενοχλεῖ, κι ἀκόμα, ἂν τό μπορεῖ, νά χτυπᾷ τόν ἀντίπαλο σέ κάθε περίπτωση καί σέ κάθε εὐκαιρία.

- 2) Νά βοηθᾶ μέ κάθε τρόπο –καί φυσικά κατ' ἀρχάς μέ τή δράση της– νά γεννιέται καί νά στερεώνεται γύρω της τό εὐρύτερο μαζικό λαϊκό κίνημα. Νά ὀργανώνει καί νά κινεῖ μάζες. Ὅμως, γιά νά τό κάνουν αὐτό οἱ μάζες, χρειάζεται νά εὐαισθητοποιηθοῦν, νά συγκινηθοῦν καί νά πειστοῦν. Κι αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει ποτέ στατικά, παρὰ μόνο δυναμικά, δηλαδή μέσα στήν κινητικότητα πού δημιουργεῖ ἡ ὀρθότητα τῶν στόχων, ὅταν προβάλλουν ἀνάγλυφοι μπροστά στό λαό μόνο μέ τήν ἐπαναστατική πράξη.

ΠΡΩΤΙΣΤΟ ΧΡΕΟΣ Η ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σήμερα, ἐπαναστατική πράξη εἶναι ὅποιαδήποτε μορφή δράσης –ἀκόμα καί ἡ πιό βίαιη– πού ἐπιδιώκει καί ἐπιτυγχάνει τήν ἀμφισβήτηση, τήν ἀναμέτρηση καί τή σύγκρουση μέ τή δικτατορία.

Μετά τή σφαγή στό Πολυτεχνεῖο, τίς νέες συλλήψεις, τά βασανιστήρια, ἄλλες τρομοκρατικές ἐνέργειες, τή φίμωση τοῦ Τύπου καί, τέλος, τό ἄνοιγμα τῶν στρατοπέδων μέ ἀρχή τή Γυάρο, πιστεύουμε ὅτι τό πρῶτο χρέος τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος εἶναι ἡ δημιουργία μέσα στή χώρα τῆς ἀντιτρομοκρατίας. Σήμερα καί πάλι τό μοναδικό σχεδόν ὄπλο τῆς χούντας εἶναι ἡ τρομοκράτηση τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτό ἐπιβάλλεται νά δημιουργήσουμε στό συντομότερο χρονικό διάστημα ἕνα νέο κλίμα, τρομοκρατώντας τούς τρομοκράτες, ἐπιβάλλοντας τή λαϊκή τρομοκρατία.

Σέ αὐτό ἀκριβῶς τό στάδιο τῆς ὀργάνωσης ἀντιστοιχεῖ ἡ μέθοδος τῶν πολλαπλῶν καί συνεχῶν ἀποκεντρωμένων χτυπημάτων μέ βάση τήν «Ἀνεξάρτητη Ὁμάδα». Κάθε ὀμάδα ἔχει τό δικό της πρόγραμμα δράσης, τούς δικούς της στόχους, τή δική της μέθοδο καί τακτική. Οἱ ὀμάδες δέν συνδέονται μεταξύ τους. Τίς συνδέει μόνον ἡ κοινή κατεύθυνση, ἡ κοινή «γενική πολιτική γραμμή». Κάθε ὀμάδα φροντίζει νά βρεῖ μόνη της ὅλα τά οικονομικά, τεχνικά καί ἄλλα μέσα πού τῆς εἶναι ἀπαραίτητα.

Ποιά εἶναι σήμερα ἡ βασική κατεύθυνση πού πρέπει νά ἐμπνεῖ κυρίως τίς πρωτοπόρες ὀμάδες τῶν λαϊκῶν ἀγωνιστῶν; Εἶναι ἡ ἐπαναστατική βία. Σήμερα στήν Ἑλλάδα ἡ βία εἶναι νόμιμη. Εἶναι ὁ βασικός νόμος τῆς ἀμερικανοκρατίας. Ἰδιαιτέρα στίς νέες συνθήκες πού δημιουργήθηκαν μετά τήν ἐξέγερση τοῦ λαοῦ καί τῶν φοιτητῶν τόν περασμένο Νοέμβριο, ἡ ἀπουσία τῆς ἐπαναστατικῆς βίας γονατίζει τό μαζικό λαϊκό κίνημα. Σήμερα μόνο μέ τήν ἐπαναστατική πράξη εἶναι δυνατόν νά δημιουργηθεῖ ἐπαναστατικό κλίμα στίς μάζες τῶν πατριωτῶν.

Τώρα πιά φάνηκε καθαρά ὅτι ἡ χούντα εἶναι ἀποφασισμένη νά χτυπᾶ ἀλύπητα κάθε βῆμα –ἔστω καί τό πιό μικρό– πού θά θέτει σέ ἀμφισβήτηση

τήν απόλυτη εξουσία της. Έπομένως, ή μοναδική γλώσσα πού μπορεί νά καταλάβει καί νά υπολογίσει είναι ή δική της, δηλαδή ή επαναστατική βία καί ή λαϊκή τρομοκρατία. Είναι ή ένοπλη άμφισβήτηση, άναμέτρηση καί σύγκρουση. Καί είναι βέβαιο ότι μονάχα μέ τή μέθοδο αύτή είναι δυνατόν νά όξύνουμε τίς έσωτερικές αντίθέσεις στό στρατόπεδο τής έξάρτησης, έπισπεύδοντας τή γενική κρίση πού είναι δυνατό νά τό τινάζει στόν άέρα, κυρίως από τή στιγμή πού ή τακτική τής δυναμικής σύγκρουσης γίνεται άποδεκτή από τό ευρύ λαϊκό μαζικό κίνημα, τό παλλαϊκό μέτωπο κατά τής άμερικανοκρατίας.

Η δημιουργία μαζικού κινήματος μέ βάση τήν «Άνεξάρτητη Όμάδα» ή τήν «Έπιτροπή Βάσης» ύπήρξε ή μεθοδολογία πού άκολούθησαν οί πρωτοπόροι φοιτητές του φοιτητικού κινήματος τήν τελευταία περίοδο. Παραμερίζοντας τήν κούφια αντίστασιακή φρασεολογία, άκολούθησαν τό δρόμο τής προσαρμογής στην πραγματικότητα, προκειμένου νά επιχειρήσουν τήν άλλαγή της. Καταγγέλθηκαν γι' αύτό εκείνη τήν έποχή ως προδότες από μερικούς όψιμους ύμνητές του Πολυτεχνείου. Όμως τί ήταν τελικά τό Πολυτεχνείο; Τό Πολυτεχνείο δέν ήταν τίποτε άλλο παρά ή φυσιολογική κορύφωση τής πορείας πού άρχισε μέ τή δημιουργία των ανεξάρτητων ομάδων. Είδαμε πώς οί ομάδες αυτές έκμεταλλεύτηκαν κάθε ευκαιρία πού τούς πρόσφεραν οί συνθήκες καί ο ίδιος ο αντίπαλος, ώστε νά προβάλουν τά φοιτητικά αίτήματα καί νά συνενώσουν γύρω από τήν επίλυσή τους όλο καί περισσότερες μάζες φοιτητών. Έτσι όδηγηθήκαμε στην πρώτη μαζική σύγκρουση –στη Νομική Σχολή– πού ύπήρξε καί ή πρώτη στροφή στό κίνημα κατά τής δικτατορίας.

Όμως, καί στό Πολυτεχνείο ή συγκέντρωση είχε χαρακτήρα καθαρά φοιτητικό –στό πρώτο στάδιο–, γιά νά αποκτήσει στή συνέχεια χαρακτήρα παλλαϊκό, από τή στιγμή πού οί λαϊκές μάζες συσπειρώθηκαν γύρω από τούς φοιτητές.

Η ομάδα είναι τό επαναστατικό κύτταρο μέσα στό ευρύ παλλαϊκό μέτωπο. Η ύπαρξή της, ή ύπόστασή της, είναι καί θά είναι παράνομη. Όμως αύτό δέν σημαίνει ότι ή δράση της θά είναι ύποχρεωτικά παράνομη. Παράνομη θά είναι μόνον άν επιλέξει τή δυναμική σύγκρουση. Διαφορετικά, όλες οί άλλες μορφές δράσης θά πρέπει νά γίνονται στό φώς τής ήμέρας.

Άνάλογα μέ τή θέση των μελών της στην κοινωνική λειτουργία, ή ομάδα σχεδιάζει τή δράση της μέ σκοπό νά έπηρεάσει, νά οργανώσει, νά διαφωτίσει, νά έμψυχώσει καί νά κινητοποιήσει τόν μεγαλύτερο αριθμό πατριωτών – φτάνει ή δράση αύτή νά έξυπηρετεί κάθε φορά τόν στρατηγικό σκοπό καί τή «γενική πολιτική γραμμή». Γιά νά τό κάνει όμως

σωστά και αποτελεσματικά, θά πρέπει ή μορφή δράσης νά είναι κάθε φορά πέρα γιά πέρα εξειδικευμένη, προσαρμοσμένη στόν κλάδο και στίς συνθήκες πού έχει ή ίδια επιλέξει ως τομέα δουλειᾶς.

Εἶδαμε ὅτι ή ομάδα εἶναι τό πρῶτο κύτταρο τοῦ λαϊκοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Ἄν ὅλα τά κύτταρα ἔχουν γερή ἐσωτερική ἰδεολογική και πολιτική συγκρότηση, ἄν ἔχουν δημιουργήσει καλές ἐσωτερικές σχέσεις πού νά ἀντανακλοῦν και νά προσαρμόζονται στίς συνθήκες, ἄν ἔχουν ἀνοικτούς ὀρίζοντες, ψυχική ὑγεία, ἀτσαλένια πίστη και θέληση, εἶναι φυσικό ὅλο τό ἐπαναστατικό κίνημα νά πάρει τή μορφή πού θά τοῦ δώσουν τά ἐπαναστατικά κύτταρα.

Τό κύτταρο μέ τή σειρά του βασίζεται στόν κάθε ἀγωνιστή. Λαϊκός ἐπαναστάτης μπορεῖ νά εἶναι μονάχα ἐκεῖνος πού ἀποφασίζει νά βάλει ως πρῶτο σκοπό τῆς ζωῆς του τήν πάλη γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ λαοῦ. Εἶναι μονάχα ἐκεῖνος πού ἔχει ἀποφασίσει νά δοθεῖ ὀλόκληρος στόν ἀγῶνα. Ἐτσι, κάθε ομάδα γίνεται ἕνα τέλειο κύτταρο τῆς αὐριανῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας γιά τήν ὁποία παλεύουμε, και πού κύρια γνωρίσματα της πρέπει νά εἶναι ή συντροφικότητα και ή συναδελφοσύνη.

Πῶς θά ἀντικαταστήσουμε σήμερα τόν ἐνιαῖο πολιτικό φορέα;

Πιστεύουμε ὅτι αὐτός ὁ νέος φορέας εἶναι δυνατόν και πρέπει νά γεννηθεῖ μέσα στίς νέες συνθήκες πού θά δημιουργηθοῦν ἀπό τή δράση τῶν ἀνεξάρτητων ὁμάδων και γενικότερα τήν πάλη τοῦ λαοῦ.

Εἶδαμε π.χ. ὅτι οἱ φοιτητές δημιούργησαν ἕναν τέτοιο φορέα, τή Συντονιστική Ἐπιτροπή, μέσα σέ συνθήκες μάχης. Ὅμως μέχρι νά φτάσουμε στό σημεῖο αὐτό –και πρέπει νά ὑπολογίζουμε ὅτι ἐνδέχεται νά περάσει ἀκόμα πολύς καιρός– τήν παρουσία, τή λειτουργία και τό ρόλο τοῦ ἐνιαίου φορέα μπορεῖ νά ἀντικαταστήσουν, ως ἕνα βαθμό, τά πολιτικά και ἰδεολογικά «κέντρα στήριξης» τῆς πολιτικῆς τῶν ἀνεξάρτητων ὁμάδων.

Η ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Αὐτά τά κέντρα στήριξης μπορεῖ νά εἶναι ἀνεξάρτητες πολιτικές ὀργανώσεις τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς, πού θά συντονίζονται μεταξύ τους μέ βάση τίς ἀρχές τῆς ἀπόλυτης ἰσοτιμίας.

Ἡ διαδικασία γιά τήν τελική δημιουργία τοῦ ἐνιαίου φορέα θά πρέπει νά γίνεται μέ μεγάλη προσοχή, χωρίς βιασύνη και, κυρίως, πάντοτε σέ σύνδεση μέ τήν πραγματικότητα, τίς ἀντικειμενικές δυνατότητες και τήν ὠρίμανση τοῦ ὑποκειμενικοῦ παράγοντα.

Ἡ συγκρότηση, ἡ λειτουργία καί ἡ δράση τοῦ ἐπαναστατικοῦ πυρήνα -τῆς ἀνεξάρτητης ομάδας- πρέπει πρῶτα νά ἐξυπηρετοῦν τοὺς δύο πα-
ράλληλους στόχους πού ἐκθέσαμε στήν ἀρχή:

- 1) Ἀπό τή μιὰ μεριά, τή μεθοδική προετοιμασία τοῦ λαοῦ γιά τήν τε-
λική ἀναμέτρηση μέ τήν ἀμερικανοκρατία.
- 2) Ἀπό τήν ἄλλη, τόν καθορισμό τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας πού θά διαδεχτεῖ
τήν ξένη ἐξάρτηση.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ομάδα δέν εἶναι μόνον ὄργανο δράσης, ἀλλά ταυ-
τόχρονα ὀργανισμός πάλης. Ἔτσι ὁ ἐνιαῖος φορέας -ἐφόσον καί ὅταν
δημιουργηθεῖ- δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ συνισταμένη τῆς γνήσιας,
ἐλευθέρης καί ζωντανῆς ζύμωσης, στήν ὁποία θά πάρουν μέρος ὅλοι οἱ
πρωτοπόροι λαϊκοί ἀγωνιστές μέσα ἀπό τίς ἀνεξάρτητες ομάδες καί τά
κέντρα στήριξης τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς.

Ὁ βασικός συλλογισμός αὐτῶν τῶν πολιτικῶν θέσεων στηρίζεται σέ
τρεῖς διαπιστώσεις:

- 1) Στήν Ἑλλάδα δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει ὁμαλή ἐθνική καί κοινωνι-
κή ζωή παρά μόνον ἐφόσον ξεριζωθεῖ ὁλόκληρο τό σύστημα τῆς
ἀμερικανοκρατίας, πού σ' αὐτό ἔχει ἐνσωματωθεῖ ἡ ἐλληνική ὀλιγ-
αρχία μέ ὅλο της τό πολιτικό καί κρατικό ἐποικοδόμημα. Δηλαδή,
ἐφόσον φύγουν οἱ Ἀμερικανοί ἀπό τή χώρα μας.
- 2) Ὁ μόνος παράγοντας πού μπορεῖ νά ἀντιμετωπίσει νικηφόρα τό σύ-
στημα αὐτό εἶναι ὁ ἐλληνικός λαός, ὀργανωμένος στήν πλειονότητά
του σ' ἓνα παλλαϊκό ἀντιιμπεριαλιστικό μέτωπο.
- 3) Γιά νά δημιουργήσουμε τό μέτωπο αὐτό μέ βάση τίς σημερινές
συνθῆκες, πρέπει νά πείσουμε τό λαό νά ὀργανωθεῖ σέ μικρές
ἀνεξάρτητες ομάδες, πού θά παρενοχλοῦν καί ἐπιπλέον θά χτυποῦν
καθημερινά τόν ἐχθρό. Αὐτές θά οἰκοδομοῦν προοδευτικά τό
παλλαϊκό κίνημα, ὥστε νά δημιουργήσουν κάποτε τόν ἐνιαῖο πο-
λιτικό φορέα, πού μέ βάση τήν ἰδεολογική ζύμωση μέσα σέ ὅλες
τίς ἀνεξάρτητες ομάδες καί ὀργανώσεις θά συγκροτήσῃ τό πρό-
γραμμα τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, δηλαδή τῆς αὐριανῆς Ἑλλάδας τοῦ
σοσιαλισμοῦ, πού θά ἔρθῃ ὡς ἀποκορύφωμα τῆς ἐπαναστατικῆς
ἀλλαγῆς στή χώρα μας.

Τήν ἀπαίτηση μαζικοποίησης τοῦ κινήματός μας μέ τήν ἀνάπτυξη ἑνός
παλλαϊκοῦ ἀντιιμπεριαλιστικοῦ μετώπου, ὡς μόνῃς ἱκανῆς δύναμης νά

έξαρθρώσει τό σύστημα τῆς ἀμερικανοκρατίας, ὀφείλουν νά ἀντιληφθοῦν οἱ βασιικές τάσεις τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος.

“Ὅλοι οἱ Ἕλληνες κομμουνιστές πρέπει νά συμφωνήσουμε:

- 1) Νά ἀγωνιστοῦμε μαζί μέ ὄλο τόν ἑλληνικό λαό καί μέ μοναδικό ἀντίπαλο τόν ἀμερικανικό ἰμπεριαλισμό καί ὄλους τούς συμμάχους του, ντόπιους καί ξένους.
- 2) Νά συνεργαστοῦμε ἐπίσης ἀδελφικά καί στή βάση τῆς πλήρους ἰσοτιμίας μέ ὄλες τίς δυνάμεις τοῦ σοσιαλισμοῦ καί τό παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα.
- 3) Νά παραδώσουμε τήν ἐξουσία στόν ἑλληνικό λαό, πού θ' ἀποφασίσει ἐλεύθερα καί κυριαρχικά γιά τή μορφή τῆς μελλοντικῆς ἐξουσίας.
- 4) Νά κατανοήσουμε ὅτι ἡ μορφή τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας πού προσιδιάζει στήν ἐποχή μας εἶναι ἡ σοσιαλιστική ὀργάνωση τῆς κοινωνίας.

Ὁ σοσιαλισμός στήν Ἑλλάδα δέν μπορεῖ παρά νά ἐκφράζει πιστά τήν ἑλληνική ἱστορική, οικονομική, κοινωνική καί πολιτιστική πραγματικότητα. Θά εἶναι ὁ σοσιαλισμός πού θά χτίσει μέ τή θέλησή του ὁ ἐλεύθερος ἑλληνικός λαός.

Νά συμφωνήσουμε ὅλοι σ' αὐτήν τή μέγιστη καί ἄμεση πολιτική ἐπιταγή, πού ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἀνάπτυξη ἑνός ἐνιαίου μετώπου πάλης, μέ βάση τήν ὀργάνωση τοῦ λαϊκοῦ ἀγώνα κατά τῆς ἀμερικανοκρατίας. Καί ὅταν αὐτό ἐπιτευχθεῖ, μπορεῖ μέ τήν ἰδεολογική ζύμωση, τήν ἀποδοχή τῶν ἐπαληθευμένων ἰδεῶν καί τόν ἀποδογματισμό νά συγκροτηθεῖ ἀπό ἕναν ἀντιπροσωπευτικό ἐνιαῖο φορέα τό πρόγραμμα τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, πού θά ἔρθει ὡς ἀποκορύφωμα τῆς ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς στή χώρα μας.

Στίς σημερινές συνθήκες τῆς στρατοκρατικῆς τρομοκρατίας, καί ἰδιαιτέρα μετά τή σφαγή στό Πολυτεχνεῖο, ἔγινε ἐπιτακτική ἡ ἀνάγκη γιά τήν ἀνύψωση τῆς λαϊκῆς ἀντίστασης στό δυναμικό ἐπίπεδο τοῦ ἀντιπάλου. Ὅσο ἴσως θά ἦταν λάθος στό παρελθόν οἱ λαϊκές δυνάμεις νά ἐπιλέξουν μόνες τους τή φυσική ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων τους, ἄλλο τόσο σήμερα, πού ὁ ἐχθρός πέρασε πρῶτος στήν ἐπίθεση ἐξοντώνοντας δεκάδες πατριῶτες, θά ἦταν λάθος νά μὴν ἀπαντήσουν μέ τήν ἴδια μέθοδο στήν πρόκλησή του.

Αὐτή εἶναι ἡ κύρια πολιτική ἐπιλογή τῆς στιγμῆς. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι μιὰ τέτοια ἐπιλογή δέν μπορεῖ νά τήν πραγματοποιήσει παρά μόνον ἡ Ἀνεξάρτητη Ὀμάδα. Γιατί αὐτή ζεῖ τόν παλμό τοῦ λαοῦ. Ξέρει καλύτερα

από τόν καθένα τί θέλει ό λαός κάθε στιγμή και, ζώντας μέσα στά σπλάχνα του λαού, έχει όλη τή δυνατότητα νά οργανώσει μέ επιτυχία τή δράση της. Είναι ή ομάδα των εκδικητών του λαού. Η ομάδα πού έπωμίζεται μεγάλη πολιτική ευθύνη, γιατί ή πολιτική ανάγκη τής στιγμής είναι νά υπάρξει ανάλογη απάντηση στην πρόκληση του αντιπάλου.

Τό γεγονός αυτό, μέσα στίς σημερινές συνθήκες, θά άτσαλώσει τό λαό, θά έμπνεύσει τήν αδάμαστη νεολαία του και θά σκορπίσει τή σύγχυση και τόν πανικό στό στρατόπεδο του αντιπάλου μας.

Όμως ή ομάδα, μέ τήν πλήρη αυτοτέλεια και ανεξαρτησία πού χαρακτηρίζει τίς κινήσεις της, είναι έτοιμη πάντα νά περάσει από τή μιά μορφή δράσης σέ άλλη. Η ίδια ομάδα πού σήμερα επιλέγει τή δυναμική δράση, μεθαύριο, σέ διαφορετικές συνθήκες, μπορεί νά διαλέξει ακόμα και τήν πιό πλατιά μορφή νόμιμης δράσης. Έτσι, αν ή άμερικανοκρατία αναγκαστεί νά κάνει πιό ήπια τή μορφή τής διακυβέρνησης στην χώρα μας, οί ανεξάρτητες ομάδες, διατηρώντας πάντοτε τόν παράνομο χαρακτήρα τους, προσαρμόζουν τήν κύρια μορφή δράσης τους ανάλογα μέ τίς δυνατότητες και τίς ανάγκες τής πολιτικής στιγμής.

Οί ανεξάρτητες ομάδες είναι δοσμένες κάθε στιγμή στόν άγώνα του λαού, στό μέτωπο του λαού. Τό μέτωπο του λαού είναι τό μέτωπο τής ζωής. Τό μέτωπο τής ζωής είναι αυτό πού συγκροτεί ή άεναη καθημερινή σύγκρουση ανάμεσα στην έξάρτηση, τήν άμερικανοκρατία, και τό σύνολο των εργαζομένων.

Η σύγκρουση μέ τήν έξάρτηση θά πρέπει νά ιδωθεί σφαιρικά, δηλαδή ως σύγκρουση τής ανθρώπινης προσωπικότητας, του εργαζομένου, μέ τούς μηχανισμούς και τήν ιδεολογία τής έξάρτησης. Πρόκειται για μιά σύγκρουση πού δέν περιορίζεται στόν τομέα τής οικονομικής εκμετάλλευσης και τής πολιτικής υποδούλωσης, αλλά άγκαλιάζει τίς περιοχές τής πνευματικής και καλλιτεχνικής ολοκλήρωσης και έκφρασης, τής ήθικης συγκρότησης και συμπεριφοράς. Έπομένως, τόσο τό κύτταρο όσο και ή όργάνωση και ό πολιτικός έναϊος φορέας αποκτούν, πλάι στην πολιτική διάσταση, μιά καινούργια άγωνιστική διάσταση: τή διάσταση του πολιτισμού, τής κουλτούρας, πού μέσ' άπ' αυτές υπερασπίζεται τήν πνευματική και ήθική συγκρότηση και λειτουργία του εργαζομένου.

Αυτή ή τρισδιάστατη φύση του επαναστατικού πυρήνα σήμερα και του παλλαϊκού μετώπου αύριο, πολιτική, πολιτιστική και δυναμική, προσφέρει στό κίνημα τής Άριστερας ως πρωτοπόρο κίνημα του λαού, από τή μιά μεριά, όλη τήν άπαραίτητη προσαρμοστικότητα, ευλυγισία, πολλαπλότητα και ασφάλεια. Άπό τήν άλλη, του επιτρέπει νά σχεδιάζει

κάθε φορά τήν πορεία του, μέ τρόπο σφαιρικό καί ολοκληρωμένο, πού νά ανταποκρίνεται στήν πολυπλοκότητα καί τή λεπτότητα τῶν προβλημάτων πού δημιουργεῖ ἡ ραγδαία τεχνολογική ἐξέλιξη, μέ ὅλες τίς γρήγορες καί βαθιές ἀλλαγές πού συνεπιφέρει σ' ὅλες τίς ἀνθρώπινες σχέσεις, ἀκόμα καί στόν ἴδιο τόν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Μόνον ἔτσι πιστεύουμε ὅτι εἶναι δυνατόν νά δημιουργηθεῖ σήμερα στή χώρα μας ἡ ἀπαραίτητη ἐπαναστατική πρωτοπορία, ἱκανή νά ανταποκριθεῖ στούς πόθους τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καί νά κερδίσει τήν ἐμπιστοσύνη του, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἄμεση ὀργάνωση τῆς λαϊκῆς πάλης, τήν αὐριανή συγκρότηση τοῦ παλλαϊκοῦ μετώπου καί τή μεθαιριανή ἀπελευθέρωση τῆς χώρας ἀπό τόν ἀμερικανικό ἱμπεριαλισμό, τήν ἐπιβολή τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί τήν οἰκοδόμηση τῆς σοσιαλιστικῆς Ἑλλάδας.